

La gran dama del canal de la Mànega

Montserrat Tresserras (Olot, 1930)

MARC VERDAGUER | GIRONA

Una vida dedicada a la natació en aigües obertesLa nedadora, amb el xandall "Educación y Descanso" després de completar la travessia de l'estret de Gibraltar.Montserrat Tresserras en una foto dels últims temps, en què ha fet xerrades i conferències sobre la seva experiènciaL'olotina, en la seva època de nedadora.

Parlar amb Montserrat Tresserras és conversar sobre el canal de la Mànega. Des de Madrid ?-on resideix des dels anys seixanta per la manca d'una piscina coberta a Olot i per compaginar la seva preparació amb els estudis per treure's el títol d'entrenadora- la històrica nedadora explica com "encara avui m'ha trucat una noia xilena que vol fer el canal". I és que Tresserras segueix més activa que mai, assessorant i "acompanyant amb la barca tots els nedadors espanyols" que volen fer una travessia que ella va culminar el 1958 (amb 14 hores i 14 minuts) en un gesta que va tenir una repercussió enorme a l'època.

"Vaig tenir una rebuda molt espectacular a Olot, però abans, ja a Barcelona, m'esperava l'alcalde (Porcioles) i a Girona, la meva família, amb la qual vaig anar en caravana fins a Olot", detalla Tresserras que, pocs dies després, seria rebuda pel mateix Franco en una audiència que es va improvisar al Club Nàutic de la Corunya. La gesta era gran per a l'Espanya del moment perquè una nedadora entrenada en el programa Educación y Descanso feia història. Un any abans havia estat la primera dona espanyola en creuar l'estret de Gibraltar, i llavors feia el gran pas en creuar el canal de la Mànega en poc més de catorze hores en un gesta que no havia fet abans mai cap nedador espanyol. "El canal atreu a tothom, però abans de provar-ho necessitava saber que ho podia aconseguir", detalla Tresserras, que es va veure en cor de fer la travessia després de creuar l'estret de Gibraltar i arribar a Tarifa (5 hores i 18 minuts) "sense estar cansada". Tresserras va completar el pas de l'estret dos anys més tard que ho fes el gironí Pipe Sánchez Babot.

Amb l'aval del seu èxit en aigües africanes, Tresserras es va centrar en els entrenaments, a la residència que "Educación y Descanso" tenia a Llançà, i un dimecres d'agost de l'any 1958 aconseguia creuar el canal de la Mànega en unes circumstàncies molt diferents a les que es troben els nedadors que ho proven en l'actualitat. "No teníem radar, que avui no és que sigui indispensable, sinó que és obligatori, ni tampoc sabíem tot el que ara es coneix ara de corrents o de la predicció del temps", apunta Tresserras que detalla, com a comparació, que "fa poc vaig estar un parell de setmanes a Dover i el pilot de la barca amb què vaig fer la travessia era el fill del pilot amb què l'havia fet el 1958. M'anava dient tots els aparells de l'embarcació que en aquell moment no teníem". Tres anys més tard, i després de no haver-ho pogut intentar el 1960 pel mal temps ("vaig estar dos mesos a Dover i la gent em preguntava si hi era de vacances"), l'olotina va aconseguir fer la travessia a la inversa, de França a Anglaterra, amb la qual cosa es va convertir en la primera dona del món a completar el dos sentits.

Autèntica enamorada de tot el que envolta el canal de la Mànega, Tresserras podria estar hores parlant sobre els corrents, la importància de la marea o quines són les dates amb les millors finestres de temps per provar de creuar-lo. Una font de coneixements, que des fa dos anys es pot trobar en el seu llibre escrit "després de moltes hores a la biblioteca de Dover", i de la qual han begut moltes generacions posteriors de nedadors.

Vicepresidenta de l'associació del canal i delegada a Espanya de la institució, és la primera persona que han de trucar tots els nedadors que volen intentar-ho. "Els acompanyo a tots, menys en el cas d'en Miquel Suñer perquè el dia que ell va creuar el canal jo era al casament del meu nebot, tot i que ho vaig seguir per Internet".

Més enllà del canal de la Mànega, Tresserras reconeix que "la natació ha estat la meva vida i no me'n penedeixo" i, la veritat, és que no va parar de nedar: després del canal, les seves travessies per rius americans (Argentina i

Uruguai) van tenir un notable ressò, igual que diferents proves a Anglaterra i Irlanda i la famosa Menorca-Mallorca (primera dona a aconseguir-ho). I, en la que és l'única travessia que se li va resistir, hi ha un intent d'anar fins a Eivissa des de la península que el 1965 va haver d'abandonar després de nedar 55 hores seguides. "Em varen faltar mitjans", recorda ara, després de veure com en els últims anys alguns nedadors ho han aconseguit amb barques de suport, banyadors llargs de neoprè i altres ajudes que ella mai no va tenir.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/esports/2011/10/05/gran-dama-canal-manega/520105.html?utm_source=rss